

Annika Eräpuro: Fria ja Kuunainen
Tammi 2004.

Fria ja unet

Annika Eräpuron Fria ja kuunainen on unenomainen seikkailu siitä, mitä tapahtuu, kun ihminen kuuntelee sisäistä ääntään. Tarina kertoo Friasta, nuoresta tytöstä, joka näkee voimakkaan unen eikä pysty vastustamaan sen kutsua. Unen sijaan Fria löytää ryhmän nuoria sirkustaiteilijoita, joiden karavaaniryhmään hän liittyy. Fria on aluksi onnellinen, mutta alkaa pian tuntea olonsa epämukavaksi. Ryhmän idylli ei olekaan aivan sitä, mitä ensivaikutelma antoi ymmärtää. Lisäksi Fria näkee edelleen unia arvoituksellisesta Kuunaisesta.

Fria vie lukijan mukanaan etsimään unen maailmaa ja sen henkilöitä. Eräpuro osaa kirjoittaa eheää ja toimivaa tekstiä, Frian maailma vaikuttaa kiehtovalta ja tarina on kaunis, mutta miksi kaikesta huokuu puoliväliin jäänyt tunnelma? Maailmasta, josta Frian tarina kertoo, ei kerrota lukijalle juuri mitään. Mikä ja missä on Frian maailma, ja mistä Fria itse tulee? Kokonaisuutta ajatellen syntyy tunne siitä, että henkilöhahmot ja tarina ovat jääneet keskeneräisiksi, ikään kuin Frian tarina olisi osa jotakin isompaa kokonaisuutta, josta ei kerrota lukijalle. Välillä on repivä olo: tarina on hyvä, miksi sitä ei kerrota tämän enempää? Tuntuu siltä, että paljon sellaista on jätetty kertomatta, mitä olisi voinut tai olisi pitänyt kertoa lukijalle.

Eniten epämääräisyyden tunne syntyy kirjan henkilöhahmojen kautta, jotka herättävät eloon ajatuksen litteistä henkilöhahmoista tai karikatyyreistä. Henkilöhahmoille ei ole juurikaan annettu tilaa kehittyä, he jäävät ikään kuin varjokuviksi paperille. Ainoa kunnon yritys on Frian hahmo; heijastus huonon itsetunnon omaavasta itseään etsivästä nuoresta naisesta, joka kuitenkin yrittää hakea elämältä sitä, minkä tuntee itselleen oikeaksi. Eräpuro on kirjoittanut pienen kehityskertomuksen, jonka lopussa Fria nousee vaikeuksien kautta voittoon, mutta lukijalle jää hämmentynyt olo. Tässäkö se sitten oli?

Maria Loikkanen